

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok,
Zradny je.

Z a staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu sobotu w Ssmolerjez knižicizisczeńni w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

2. njedzela po swjatej Trojizny.

Lut. 14, 16.—24.

S mulkej wječerju našch Sbožnik Bože kralestwo pschiruna. Bóh tón knjes kam běšče ju pschihotował. Wjele prózy běšče na nju wažil a nětko so wješelesche, so bě hotowa a so derje radžiła. Ach, niž swojedla běšče ju wuhotował, ale i lubosćju k čłowjekam, so by jich swjebelik. Hižom mějesche swoju bójsku radosć nad tym, kač budža so hosćo na tej wječeri wolschewicž. A čim wjazy hosćom mójesche tuto wolschewjenje posticžicž, čim sbožownišchi so čujujesche. Njeje tajka nješebicžna lubosć k čłowjestwu wutrobu hnuzaza?

Kajke dary pač čłowjekajo na tutej hosćinje Božeho kralestwa dostawaju? To, sčtož je jim wužitne, to, po čimž jich duscha žada, sčtož móže ju spokojeć. Wschitzy so hrěschizny a trjebaju wodawanje hrěchow, nowu čistu wutrobu, měrne šwědomnje, džěčatstwo Bože, měr i Bohom. To tu wschitko dostawaju, ale hišće wjazy; o kajke wolschewjenje! woni wužiwaju na tutej hosćinje khlěb žiwjenja a khlěch sboža. Kač to jich klabu wutrobu pokylnja! Kač to jim mozy k nowemu žiwjenju, haj k jich wěčnemu žiwjenju wobradža! Tuta wječer jim móž dawa, napschecžimo hrěchaj i wuspěchom wojowacž. Snylna lubosć, twjerda wěra a wěsta nadžija so do jich wutroby plodzi, měr a radosć we swjatom Duchu do jich wutroby sacžehnjetej. Poniznosć a pokornosć to nowe žiwjenje pschitej. — Woprawdže bohatsche a nadobnišche dary čí žadny čłowjek na šwěče njemóže posticžicž.

Dopomń so na najkrańnišchu hosćinu, kotruž so we swojim žiwjenju wužiwat, njeh je so tam i radosćju wyskato, njeh je tam žiwa sabawa a wješelnj spěw byl, kač njespokojny so ty knadž tola domoj schoł, hižom na domoj-puczu so čí wschě te wješela wutlincžake a ty so khudy byl, kač předy. Radosć Božeho kralestwa pač čie ženje njespokojneho njecžini, ženje njewuklincži, ale čí pschezo pschibywa, čie pschezo sbožownišcheho čini a čie psches žyle žiwjenje pschewodža. Tehodla našch Sbožnik wječer Božeho kralestwa tež wulku wječer mjenuje.

Wjele hosći běšče Bóh tón knjes na nju prošyl. Wón wupóšla swojeho wotrocžka w hodzinje wječerje, so by prošnym prajil: „Bójče, pschetož wschitko je hotowe.“ Ale kajke wotmolwienia jemu dachu! Sčto mějachu wscho so wažnišche! Přeni džěšche k njemu: „Ja soym šebi polo kupil a mam wuicž, so bych jo wohladał; ja čie prošu, samolw mje.“ Ratarstwo, jeho šemke powołanje, běšče jemu potajkim wyschšche, dylzi jeho njebjeste powołanje. Šebi swoju rolu hladacž, je wěšče pschikluchnosć kóždeho ratarja. Bóh kam je pschikasał: „W počie swojeho woblicza dyrbišch šwój khlěb jěsč, hač so do šemje sawróčizsch, i kotrejež so wsaty.“ Wschědne džěto je wot Boha šameho postajene a šwěrnosć w čělnym powołanju je nam wot njeho kručze pschikasa. Ale našche čělnje sastožništvo ma tola jenož našche myšle na Boha složowacž, naš psched wjele spytowanjami wobarnowacž a našchemu njebjestemu powołanju klužicž. Tuto je to jene, sčtož je nušne, kotremuž našch wscho druhe woprowacž. — Ale kelko ludži dženska to šame samolwienie pschijnješe,

hdyž so jich praschesh, czechodla so k Božemu kralestwu komdža. Njejsu to husto runje či dželami a napšcheczimo swojim pschisłuschnoscjam swěrnj?" Połni staroscjom woni praja: „Ja nimam žaneje khwile, so bych mohł w Božim słowje čitacz abo kemschi khodzicz.“ Albo: „To so njesnješe i mojim powołanjom, so bych mohł wschudzom i polnej wěrnoscju wustupicz abo wobkhad i wěstymj hubjennymj kšeseczijanami sběhnycz.“ O kajka blašnosć! So by khlěba mět sa swoje sachodne čěto, swojej njesachodnejschi dasch tradacz? Albo so by swoje semske sbože sałozit, swoje wěczne sbože sanjerodžisch? Njesicze čitali, sčto našch Sbožnik w předomwanju na horje praji? „Pytajcze pak najprjedy Bože kralestwo a jeho prawdosć, dha budže wam to wschitko pschidate.“

A druzi džesche: „Ja bym kebi pjecz pschahow wołow kupit a bym na puczju, so bych je spytal; ja cze proschu, samolw mje.“ Wěscze dyrbi kóždy swój skót wothladowacz a so sa njón staracz, so njetreba hlodu tradacz. Ale wysche teho, sčtož či na semi sajimawe je, mašch kebi tola sbože swojeje dusche wažicz.

A tseczi džesche: „Ja bym so woženit, a tehodla pschincz njemóžu.“ Je to njeprawda, so woženicz? Ně, Bóh je sam swjate mandželstwo wustajit w paradisu. Muž a žona dyrbitaj kebi mješ kóbu žiwjenje polóžicz: „Dobre njeje, so je cžłowjek sam, ja chzu jemu pomoznižu scžinicz, kotraž by pschi nim byla.“ Pómhacz dyrbitaj kebi potajkim mandželstaj, so bysčtaj swoje powołanje k njebjeskemu kralestwu dopjelniłoj, niž pak so rospróschiloj. Wulke žohnowanje wšchaf sa wobeju wukhadža i dobrego kšeseczijanskeho mandželstwa, w kotrymž staj mandželstaj sčednocženaj w skutkowanju sa Bože kralestwo. Pschetož Božu wolu dyrbimj kebi wysche wažicz, hacž žadoscze našcheje wutroby, luboscž k Bohu wysche, hacž mandželstu luboscž. Njejsimj swoju mandželstu abo swojeho mandželsteho halle i Božeje ruki dostali? — A tola kelto ludzi mandželstwo wotdžeržuje wot Božeho kralestwa! Kelto mužow abo žonow so wot dnja swojeho woženjenja Božeho słowa sčaluja! W staroscjach wo hospodarstwo pytaju samolwjenje sa sčymnosć swojeje dusche. Drušn pak winu sa wozusbnjenje pscheczimo Božemu słowu mandželstaj abo mandželstemu dawaju a so bych mēr i nim sčžerželi, wjazj tak husto k Božemu słowu njełhodža. O kajka blašnosć! Džeržisch ty mēr w domje sa nėsčto wyschšche dylžli mēr i Bohom? Njedaj so sčemu pschewinycz, ale pschewin sčle i dobrym. Próžu so, so swojeho mandželsteho abo swoju mandželstu i wutrobnej próstwu, i dobročiwoscju, i wolschewjazym a natwarjazym kšeseczijanskim žiwjenjom dobudžesh sa Bože słowo. Sčtož pak hišcže w mandželstwe njeje, tón njech so njewěrzazeho hlada. Sčto či tajki swjast pomha, psches kotryž sčubisch teho, kiž je cze hacž do smjercze lubowal a móže cze k wěcznemu sbožu dowjescz? —

A tón samy wotročt pschindže sašo a powjedzi to swojemu knjesej. Duž roshněwa so tón hospodar. Wě to džiw? S kažej nješebicžnej dobročiwoscju a scžetpliwoscju bēsche jim jich samšne wěczne sbože psčiczit, ale woni je wotpołasachu. Někotremužkuli drje so swědomnje hibasche, hdyž Knjesowe pscheproschenje dosta; wón derje wjedžesche, i kažej njeprawdu swoje swědomnje wobčeži, jeli so je njeschija, ale swětne žiwjenje jeho bóle sajimasche hacž žiwjenje w Božim kralestwe, abo staroscž wo cželne žiwjenje podužj w nim staroscž wo wěcznosć. Někotrykuli druzi knadž chzysche psčžischo rad so na Knjesowej

wjeczeri wobdželicž, nětko runje so jemu prawy cžas k temu njesda, nětko by wón hišcže rad se swětom wješetj byl. Ale sčtož pscheproschenje k Božej wjeczeri hnydom njeschija, sčto wě, hacž tón psčžischo hdy pschisłwata abo pscheproschenje dostanje. Šak husto je tón Knjes tež tebe k swojej wjeczeri pscheproschl a sašo cze prošj! O njekomdž so k Božemu kralestwu! Nucžicz pak našch Bóh nitoho njecha, jeho dobroty pschijecz. Sčtož wo nje njerodži, je sam wina na swojim sčubjenju.

Tón hospodar džesche k swojemu wotročtkej: „Wuńcz hnydom na měschczanske hašj a na torhoschčža a pschiwjedž hew nuts khudnych a bēdných a khromých a šlepných.“ Přenje powołanje k Božemu kralestwu bēsche so israelskemu ludu dostało, a to wošebje wyschšchim měschnikam a pišmawuczennym. Dofelž pak so tucži wyschšchi ludu komdžachu, buch pscheproscheni či khudži rybazj pschi jěsoru Genezareth a wschitaj, kiž bēchu khudži a bēdni a khromi a šlepi. Wonka na měschczanskich hašach a na torhoschčžach namaka so wjele žlonikow a hrěschnikow. Runje či duchownje khudži, či spróžni a wobčeženi, či njewučeni abo kiž so swětej šlepi sčachu, se šylami k Božej wjeczeri pschindžechu. Jim wschaf płaczi Knjesowe słowo: „Sbožni su či, kiž duchownje khudži su; pschetož jich je njebjeske kralestwo.“ — Hišcže bēsche rum sa wjazj hoščzi, a tón Knjes džesche k wotročtkej: „Wuńcz na drohi a k płotam; a nusuj jich, so bych nuts šaschli, tak so so mój dom napjelni.“ Dofelž židowski lud i wjetscheho džela Bože słowo sazpiwasche, póšla tón Knjes swojeho wotročtka k pohanam, kiž swonka šlubjeneho kraja bydlachu, a woni pschindžechu.

Šlaj, tak tón Knjes pschezo i nowa swoju njedomušlědženu luboscž cžłowjekam wopokasuje. Hdyž ty wo jeho hnadu njerodžisch, dha ju druzim psčicža. „Ja pak praju wam, so žadyn tych samých mužow, kotřiz pscheni su, mojeje wjeczerje njewopta.“ Tehodla khwataj hnydom k Božej wjeczeri, so njeby swoje město sčubit. Žana sbožnišcha hoščžina so či žerje wjazj njepoščiczi. O sčtož so tu cžuje khory abo khudy abo šlepy, tón njech khwata k Božej wjeczeri, tam so wolschewi, tam so wobohacz, tam sešnaje njebjesku krašnosć. Sčtož hišcže ma žadanje po sbožu, tón njech šastupi do Božeho kralestwa, tam namaka wěcznu sbožnosć. —

Daj mi pošnacž swoju radu,
Ach, mój Jesu najlubischi!
Daj, so cžuju tvoju hnadu,
Cžinju, sčtož so lubi či,
So cze jeno kebi žadam,
Na swět wjazj njepohladam. Hamjeń.

K. w B.

Praweje luboscze waschnje.

(1. Jan. 3, 13—18.)

Šlób: Sčžerž, Knjes, swoje słowo —
Nam njespodobny sča so cžas,
Hdyž bjesbóžny swět hidži naš;
Pak khoble njedžiwajmy so;
Cžer do raja dže Božeho!

My wěmy, so je se smjercze,
Nam dostało so žiwjenje;
Naš bratska luboscž sčednocža,
Duž wuwšaczi smy i psčecža.

Schtóž bratra hidži, mordať je,
Džel jeho njeje žiwjenje!
Na tym hmy luboscź pósnali,
So Šbóžnik nam šo pošwjećzi.

Wón žiwjenje je sa naš dať,
Šso sa naš mile woprowať,
Duž sa bratrow my žiwjenje
Tež dyrbimy dacź šwólniwje.

Hdyž něchtó šwěta kubla ma;
Pať nima ničšo sa bratra
A samknje pšched nim wutrobu,
— Kať steji š jeho luboscźu?!

Ach, šle š nej steji wopravdže;
Čłowk bjes luboscźe mormy je,
Běh jeho njeje šbožowny,
Wón nima džěla na Bošu!

Duž njelubujmy se šlowom
My nihdy ani š jasykom,
— Ně, se škutkom a wopravdže
Njech luboscź bratra lubuje! —

M. U.

Hluchi.

Běšche to ras 12. njedželu po šwjatej Trojizy, jako starý nan šamlutki we šwojej štwicžy šedžesche a šebi ščenje wo hluchoněmym (Mark. 7, 31—37) wučžita. „Kať derje mějachy šo tehdy tola ludžo“, wón rjekny, „kotsiž móžachu šwojich šhorých š Jesušeji pšchinjesčž!“ Nimowólnje šo jeho woczi se šylšami pjelnitej, pšchetož wón je hižom lěta dolho hluchi a ničšo wjazy njekšlyšchi. Teho dla njemóžesche tež se žonu a džěčžimi Božu šlužbu wjazy wopytowacž, dofelž wo přědowanju ničšo njestrošmi. To bě jemu jara bolosne, pšchetož wón mějesche Jesuša a jeho šlowo š wutroby lubo. Duž tu nětko šedži a hórke šylšy placže. „Ach, luby Šnježe“, wón šdychny, „był-li ty mjes nami, dha bych hišchče dženkša š tebi šchol, šo by mje šlyšchazeho ščžinił.“ Lědy běšche tole šlowo jemu se rta, dha šo nad šwojej rěčžu štróži a padže na šwojej koleni, šo š hnutěj wutrobu modliwšchi: „Woda j mi, luby Šnježe, šo tať blašnje š tobu rěčžach, jako by ty wjazy mjes nami njepšchebnywať. Ša wěm, šo ty šwoje šlubjenje džeržič: „Šlaj, ja šym pola waš wšchitke dny hacž do ščónčženja šwěta.“ Ša twjerdže wěrju, šo tvoje wucho njeje hluche a tvoja ruka njeje štróšchena, a šo ty pomhacž móžesč tym, kotsiž we wěrje š tebi pšchikhadžeju a čže prošča. Šaj, Šnježe, jeli ty chžesč, móžesč tež mi moje šlyščenje šašo dacž. Šamjen!“ Čžičhe trošchtowany tu wón šedži, domojwrót šwojich wocžakowawšchi. Ššnyej šo š wětrnym čžehnjennom šhěžne durje š rufi wutoržechu, tať šo š móžnym praškom do šanka padnychu. Šan šo wulzy šastróža a šawola: Džěčži, njepraščaje tola š durjemi tať šylnje! Šeho šwójbni šo špodžiwachu, šo bě wón to šlyšchal! a wón šam haťle nětko pytny, šo běšche tón Šnješ jeho modlitwu wušlyšchal. Šesuš Šhryštus je wčžera a dženkša, a tónšamy, kiž wón je, budže tež do wěčžnosčže! (Šebr. 13, 8.)

F.

Boži trošcht.

Šako běch lědy lěto dolho w Šondonje škutkowať, tať pomjedšche jedyn duchowny, wudhri w lěče 1854 w šušodštwe mojejho

džělanišchčža ašiatista šholera, a moja šhromadžšna čžęžo pod tym čžęrpjesche. Šena šwójbja ša drugej po mnje ščelíšche, ja mějach wot jeneho šmjertneho šoža š druhemu šhodžič a nimale kóždy džek dyrbjach pšchi pohřebach byčž. W mladosťnej šahorjenoščži ja šhorých wopytowach, a wošoby wšchěch šstawow a najwšchelatorišchich žyrtwjom dawachu mje wołacž. Šo někotrym čžagu buch pať ja niž jeno čžělnje špřobny, ale tež w duchu wotpjaty. Moji pšchecželjo jedyn po druhim wotemřewachu, a mi bě, kať njemohlo šo mnu tež dolho wjazy tať dale hičž. Ša čžujach, šo bu břemjo, na mni wotpocžowaze, pšche čžęžke.

Tať džěch jedyn džek žyle štruchly wot jeneho pohreba domoj, jako we wukladnym wofnje jenyč šchewšlich šlamow wulku papjeru pytnyč. Šona njemějesche napohlad wifowaršeho nawěšchta, a tať mje wčžipnosčž bliže čžerjesche. W rjanym wurafnym rukopišu widžach na tym listnje napišane: **Ššalm 91, 9. 10.** Ša wjedžach, šchto tam steji: „Tón Šnješ je tvoja nadžija, tón Šajwšchšchi je tvoje wukhowanje. Ničšo šle tebe šetkačž njebudže, a žana čžwila njebudže šo š tvojej hěčže pšchibližecž.“ Šacžišchčž tyčhle šlowow běšche móžny a njepošřědnny. Wěra šo tyčšamych šmozowa. Ša čžujach šo wěšty, wocžerštwjenny, kať š njekšmjertnosčžu wopašany. Njepšchestawajžy wopytowach šhorých a mřejaznyč š čžičej, měrapolnej wutrobu a njebojach šo ničšeho šleho. Š wulkim džakom špššnawam wodženje bójššeho pšchedwidženja, šotrež tamneho wobšhodnika pohnu, tutej šchtucžžy we šwojim wukladnym wofnje wupožičž.

F.

Šchtož šnješch, to žnějesch.

Štaršche powjedańčžko se Ššerbow.

III.

Šako běšchtaj na druge ranje štanšloj, Šan š Šurjej džesche: „Duž dha tu džakowano Bohu šmój w tym wulkim wukhowalnym měšče naju žadanja, šmój we tej krajnje, hdžež je hižom wjele Ššerbow šwój šhlěb pytaťo, — šmój w štronje, hdžež w něhdušchich čžagach tež Ššerbjo bydlachu, šo plódnego kraja wješelo, hdžež pať nětko naju macžerňa rěčž ša žusu placži.“

„Ale kať dha nětko šwoju wěž šapocžnjemoj?“ woprašča šo Šurij.

„To je loško prajicž“, wotmołwi Šan. „Šajpředy šo tudny w měšče wobhonimoj, hacž njebny něhdy šlužbicžka ša naju była; wšchaf wěmoj, hdže mamoj šo w tajlich naležnosčžach prašchecž. Šjetrjetčhi-li šo namaj jow, dha potom po wšach pššidžemoj; tam budža nětko nalěto tola wěšče čželadnikow trjebacž.“

„Wóh dať“, rjekny Šurij, „šo by šo namaj ššoro něšchto trjechiło!“

Šašchey pacholaj w měšče tam a šem šhodžeschtaj žly džek; ale šlužbicžku njemóžeschtaj žanu namafacž.

Šeneho wot njeju chžychu drugej ša pošlužnika ššhowacž; wonaj pať jedyn wot drugeho nochžyšchtaj, a žadny njemějesche myšle, šo předy wopravdže pšchistajicž, hacž by drugi wjedžil, šo móže w jeho blíškosčži wostacž. Dofelž pať šo jimaj w měšče po tajkim njecžinjesch, dha na drugi džek na wšy won džěichtaj. Š wješelej wutrobu šo na pučž podašchtaj, dofelž běšchtaj hižom domach teje myšle byłoj, pola burow ša Draždžanami špytačž.

„W měšče ničšo njebu, mój bratišo!“ Šan dužny prajesche; „ale ničšo wo to! Mój šmój na wšy rodženaj a duž drje tež na wješ šlyšchamoj. Šchto wě, hacž by šo namaj we wyššofich šhěžach na dolho lubiło. To rěka, hdy bych tam šchitowaneju brunacžkow měť a jimaj wowšša do došča dawacž mohł, dha wšchaf by šočžiniło. Tež na jěšdneju čžornacžkow mje njebny mjeršalo, hdy bych mohł šo se šwojim knješom drugej pšchekofčacž.“

„Haj wšchaj haj!“ džešče Surij kmejtajo; ale hdžež njeje, tam njebjerješch, a šchtož nimajch, to njeješch! S najmjenjšcha w Rukezach tak čžinja!“

„Nó“, pšchistaji San, „budže i namaj kaž budže: někať tola budže; a chzemoj byčž spokojom!“

Bucž nascheju pacholow najprjedy na stronu Plawnskich žlobinow wjedžešche. Sako bėšchtaj na wyschinu Draždžanam k wječžoru dokrocžiloj a šo wohladnyloj, widžešchtaj žyłe město pšched šobu ležo.

„Kať šo to město roščahuje“, rjekny San, „dolhe, šchěrofe, wulke, wulkotne! Kať čžesčedostojne šo tam te šchěre žyrkwje wušbėhuja! Kať lubošna je ta krajina i winizami — na lėwizu a na prawizu! Kať hordže tam šady te hory wustupuja, nješachodne šwědki starodawnych čžabow! Kať je wšchitko wot šłónza pojašnjene, wóčžkej wješele, wutrobje radoščž! D krašny — woprawdže krašny napohlad!“

„Haj“, džešče Surij, „krašna, pšchekrašna je Boža štwórba, a wulke w njej šu štutki čžłowškich rukow! D mohł ja tudy wšchědnje posastacž a šwoju wutrobu tak lubošnje wošchewicž kaž dženša!“

Sako bėšchtaj šo nahladałoj, wobrocžišchtaj šo a stupajšchtaj dale k Plawnskim žlobinam. A hlaj, bórny šo hlubina pšched nimaj wotewrješche, wobhrodžena wot horow a škalow, pšchecžehnjena wot šłėbrojteje rěčžki a wupyšchena i mlėdnošelenymi šchtomami.

„Nicžo tajfe“, prajesche San, „hišchže njejšmoj widžaloj! Wubjerne je, wubjerne! Bójmoj pať nětko dele do nižiny.“

Hdžž pať bėšchtaj dele dšchloj, je špodžiwanjom na te škalate hory pohladowajšchtaj, na kotrychž prjedy šteješchtaj.

„To wocži čžini!“ rjekny Surij. „Na prawizu — na lėwizu — wšchudže wušhoki brjoh a kamjeń! Špodžiwna štwórba, kať wšchelaka šo nam pokajujesch! Kať mały je čžłowjek porno waschej wušhokej krašnosčži, wš hory! a tola kať wulki, dokelž móže pošnacž, šacžucž a roščudžicž tvojou rjanosčž a wošebnosčž, o pšchiroda!“

„Haj“, doda San, „čžłowjek je knješ nade wšchitkim; a hdžž i wotewrjenej wutrobu a njepomucženym wóčžkom pohladuje, pije radoščž se wšchitkeho, njech je wulke abo male, — i njebješkich hwěšdom, i wušhokich šchtomatych horow a nahlych škalow, i kercžka, i liščicžka, i trawicžki! — Kať šo wješelu, šo šym tutu stronu wohladať! . . . Šchłoda, šchłoda, šo Šserbja wjazy tudy njebydla, kaž něhdy! Kať je šo jim tu špodobacž dnyrbjalo!“

Naschej pacholaj dale došady krocžeschtaj w žlobinach. Wšchudže šo jimaj wulžychnje lubješche. Napokledku pať šo i nižinow na lėwizu won podajšchtaj, šo byšchtaj šo po wšach wo šlužbu wobhonjaloj.

Na jenej hóržy móžeschtaj někotre wšy pšchewidžecž.

Wšy šo jimaj jara dušchne šdachu, dokelž bėchu nimale wšchudže murjowane bėle kžėžki a žyhlowane tšechi. Šimaj bėšche, kaž byšchtaj měštka pšched šobu widžaloj, a njčžadašchtaj šebi dale ničžo, hacž něhdže pola bohateho bura wostacž móž.

„Tam by šo namaj lubilo, njewěрно, Šanko“, woprašča šo Surij a doda: „Hdy by šo namaj tam něšchto trječilo!“

„To je“, San wotmolwi, „tež moja myšlicžka. Mi šo šda, šo budže šo namaj w tajlej wšy lėpje špodobacž, hacž mješ čžėšnyymi murjemi měštow.“

San a Surij žaneje próžy njelutowajšchtaj, i dwora do dwora kžodžo a se wšy do wšy. Wšchudže šo ša šlužbami naprašchowajšchtaj, ale nihdže šo čžinicž nochžyšche. Wšchudže rėkasche — pať: „Hdy byšchtaj někotre dny prjedy pšchischłaj“; — pať: „Wój štaj hišchže šłabaj ša naš“; — pať: Wobeju trjebacž njemóžemž.“ Tež tať šo njecžinjješche, šo budžišchtaj wobaj w tej šamej wšy wostaloj, jedny pola teho bura, drugi pola drugeho.

Tať pytajo bėšchtaj někotre dny pšchebėhaloj a wjele rjaných

wšow wohladałoj. Kžėže bėchu nowe a lubošne, pola šo wšchudže plėdne šdachu, lufi šo šelenjachu, a krajina šo we wyschinach a nižinach pšchemėnjješche. Kžodženje pať šo jimaj pocžza wostudžecž.

Šol mješřaty Surij jedny wječžor k Šanej rjekny: „To mohł pšchezo němski špėwacž! . . . Šchto měnišch, bratsje? Njewěрно, namaj šo prawje špėšchnje čžini?! Hdže-ha-tež-to to šbožko šedži, kotrež ty namaj wšchčžesche?! Ty myšlesche, šo šo w knježim wosu ša nim wješemoj; mi pať šo šda, šo je namaj popošchłarowalo a potom na knježim wosu wujėlo. Šchto wě, hdže tón kucžik je, hdžež nětko šedži, a šchto wě, na kcho čžaka?!“

Budž dobreje myšle, bratřiko!“ džešče San. „Šchto-ha je šhubjene? Mój šmój šo w kraju roščladałoj, a kamafacž pšchezo hišchče móžemoj, šchtož šebi žadamoj. Šaspėwajmoj šebi něšchto, šo wobušy šańdu!“

Šo tych šłowach šaneše:

Chžyl je knješ hólčžik wjedžicžki, . . .

Haj domdyderaj,

Haj domdyderaj,

Kať w žuřym kraju je a t. d.

Surij popomhomasche a po dokłncženju teje pėšnicžki prajesche: „Chzemoj-li špėwacž a šo pošmjecž, dha šebi tu šanješmoj:

Šady naschej' pjezy kuntwory hraja,

Kuntwory hraja,

Čžerwjene, šelene šufnicžki maja a t. d.“

Sako bėšchtaj dospėwaloj, Surij prajesche: „Šanko, mi je lėpje wokoło wutrobny! Wohladať šo do štaranja! Budže kaž budže!“

(Wšchichodnje dale.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Knješ superintendenta Kuring, kotryž je 25 lėt šastojńštwo wotrješneho šchulškeho inspektora we Wjerezach šastawal, je šo na šwoje žadanje 1. julija i teho šastojńštwa wot wušchnosčže pušččžil. Šastaranje teho wotrješa je šo wot 1. julija knješej duchownemu Wendtej w Čžornym Kholmzu pšchepodał. Knješej superintendentej Kuringej je šo w pšchipošnacžu jeho šašlužby rjad špožčžil, kotryž je šo jemu pšches knješja generalneho superintendenta pšchepodať.

— Hdžž w Afiskej wójna mješ Ruskej a Šapanškej šahadža, šo tež čžorne hrožaze mróčžalki na njebju nascheje Šuropy hromadu čžahnu. Dla Marokko je štrach, šo wójna mješ Němskej a Šranžowškej wudhri. Němska je šo ša to wuprajika, šo kongreš šastupjerjow ludow mješ Šranžowškej a Marokkoskim šultanom roščudži. Šranžowška pať by rad šama tu wěž roščudžila, bjes teho šo šo druge ludy woprašča. Šadžijmy šo, šo čžorna mróčžalka šašo nimo pocžehuje.

II. Šudanske prashenja wo biblijškich wošobach.

Štaja Radnyšerb-Wjela.

7.

Wěšch, kotrom' kralej pšched wocžomaj

Šsu jeho džecžki šarėšali?

Šom' potom wocži wušlepimšchi

Šoh' i rječžasami šesamkali?

A šwlecžimšchi do wukraja

Šoh' šaputali do šastwa?

Wotmolwy na prashenja wo biblijškich wošobach.

6. Mat. 2.: „Duž pšchindžechu čži mudri wot ranja.“